

Ob 70-letnici SŠM, 1968 (hrani SŠM, fototeka).

cvet na jubilejnem vencu muzeja» in nam vsem zaželela njenega sodelovanja tudi v drugem stoletju muzeja, se je to res nadaljevalo še dobri dve desetletji. Tatjanin smisel za ljudi se je kazal tudi s pozornostmi – vedela in zapomnila si je vse rojstne dneve, nas vabila na skupna praznovanja. Veseli smo je bili na osebni in strokovni ravni kot prijazne in dragocene svetovalke, kot ustrezljive sodelavke, ki je desetletja ohranjala presenetljivo mero mladostnega dekliškega navdušenja, nemara vse od šolskih dni naprej. Tatjani velja zahvala za prijazna srečevanja. Naj nas s svojim delom in dobrimi lastnostmi spremlja še naprej.

dr. Branko Šuštar

Odkar sem v muzeju, je v muzeju tudi Tatjana. Najprej kot sodelavka, zadnjih 20 let kot upokojena sodelavka, od letošnjega 13. oktobra pa ostaja ljubeč spomin nanjo.

Kot mlado sodelavko me je hitro sprejela. Kolikokrat sem hitela k njej, ko sem bila v zadregi in nisem našla pravih podatkov, fotografij, knjig ... Tatjana je vedno znala hitro poiskati pravi odgovor. Ali pa vsaj pokazati pot, kje iskati. Takoj je začela brskati po knjižnem katalogu ali bibliografijah in mi je bilo kar nerodno, ker se je takoj posvetila mojemu vprašanju, pa čeprav je bila sredi pisanja svojega članka. Poznala je vsak kotiček muzejske knjižnice. Tudi po upokojitvi je bila v čitalnici knjižnice prisotna vsak dan in živela svoje poslanstvo naprej. S svojimi izkušnjami in znanjem je nesebično pomagala tako nam, sodelavcem, kot zunanjim obiskovalcem.

Ob 80-letnici SŠM, 1978. Tatjana stoji tretja z leve (hrani SŠM, fototeka).

Družila naju je ljubezen do mačk. Ni imela svojih, so se pa k njej v hiško sredi Ljubljane zatekle sosedove ali potepuške in jih je z veseljem hranila. Z navdušenjem sva si izmenjevali fotografije najinih muckov. Tatjana je imela avto, s katerim je rada obiskovala kraje predvsem v okolici Ljubljane: Domžale, Vrhniko, Logatec. Najraje se je ustavila v slaščičarnah, saj je bila zelo sladkosneda. V Logatcu sva se večkrat srečali v Kljukcu, kjer sva pojedli tortico in spili čaj ali kakav ter malo poklepetali. Vsak teden mi je v pisarno prinesla revijo Jana, ki jo je že prebrala in sva predebatirali kakšen zanimiv članek. Še v pozni starosti je telovadila, vse do pandemije covida.

Draga Tatjana, hvala ti za vse lepe skupne trenutke, za smeh in skrbnost, vse tiste drobne pozornosti – ko me je zjutraj za rojstni dan na prenosnem telefonu pričakalo prvo tvoje voščilo in na pisalni mizi čakalo darilce.

Pogrešala te bom!

Mateja Ribarič

Tatjana Hojan je bila povsem predana bibliotekarka Slovenskega šolskega muzeja. Prav do zadnjega dne, ko so na njeni delovni mizi v knjižnici muzeja obstale naloge za naslednji dan. Hvaležna je bila za to možnost, da je imela svoj stol in mizo z računalnikom, ki ji jo je ob odhodu v pokoj leta 2003 s posebnim občutkom za njeno veliko tiho željo, da se vez z muzejem ne pretrga, omogo-